

KEJT FROST

JEDNO GRČKO
LETO

Sa engleskog preveo
Aleksandar Petrović

Beograd, 2024

*Posvećeno mami.
Hvala ti za beskrajnu podršku i što si uvek bila tu za mene.
I sećanju na tatu.
Toliko mi je drago što si znao da je knjiga s Boldvudom
moguća.
Snovi se zaista ostvaruju.*

1.

NEDELJA PRVA – ZAVRŠNA NEDELJA PRETPRODUKCIJE

Pogled na šumovito ostrvo i blistavo plavo more bio je zamagljen od znoja koji je Harlou kapao u oči. Obrisala je lice maramicom istovremeno proklinjući neuobičajen toplotni talas i paniku koja je rasla dok se trajekt polako približavao Skopelosu. Borova šuma prekrivala je brda iza grada Skopelosa, naseobine belih kuća s krovovima crvenkastim od rđe i egejski plavim prozorima. Luka je blistala na suncu, dok su jarboli je-drilica kloparali ispred prepunih kafića i barova.

Harlou je uzdahnula, ugurala vlažnu maramicu u džep uskih farmerki i spustila naočare za sunce preko očiju. Čeznula je da siđe s prepunog trajekta i zaroni u kristalno čisto more pre nego što sedne ispred kafića i baci se na jedan od onih ukusnih frapea o kojima je maštala, ali doputovala je poslom, a zbog kašnjenja leta iz Engleske propustila je presedanje u Atini i već je zadocnila.

Bila je sredina juna, ali zbog vedrog plavog neba, nenasne vrućina i vreve na lučkom šetalištu uz obalu činilo se kao da je sredina avgusta. Čim se trajekt zaustavio, Harlou je podigla ranac na leđa i vukući kofer za sobom pratila reku ljudi u šortsevima i majicama. Nije imala vremena da istraži grad, a kako je popodnevena vrućina postajala sve jača, sledeća najbolja stvar

posle plivanja u moru i sledstvenog osvežavajućeg frapea bio je klimatizovani hotel.

Gužva ljudi s trajekta rasula se po gradu ili se usmerila ka nanizanim taksijima koji su ih čekali. Harlou je taman stigla na vreme da uhvati poslednji. Bradati grčki vozač ugasio je cigaretu i otvorio prtljažnik dok mu se Harlou približavala.

– *Yasas* – rekao je, uzimajući joj kofer.

– Zdravo.

– Kuda idete?

– Hotel *Ajrini*, molim vas.

– Kod plaže Fegari? – Zalupio je prtljažnik uz tresak.

Unapred je u *Gugl mape* na telefonu unela gde se nalazi hotel, pa je dodatno proverila i klimnula glavom. Poslednje što je želela bilo je da taksistu pogrešno uputi i još više zakasni.

Harlou je skinula ranac i skliznula na zadnje sedišta. Motor je radio, a na radiju je svirala vesela grčka muzika. Klima-uređaj je takođe bio uključen, blaženo olakšanje od zagušljive vrućine.

Vozač je stišao muziku i odvezao se od pristaništa, probijajući se uskim ulicama prepunim ljudi.

– Došli ste na odmor? – upitao ju je dok su napuštali grad i njegove građevine okrečene u belo i nastavljali krivudavim putem u senci drveća.

– Ne, radim.

– Ah, ovde ste zbog filma, zar ne?

– Da.

– Da pogodim, glumica.

Harlou je skrenula pogled s prozora i uhvatila vozačev kez u retrovizoru.

– Ne. Samo sam pomoćnica menadžera lokacije. Nimalo glamurozno.

– Ličite na onu glumicu, ah, kako se zove... Kristen Stjuart, tako je. Miljenica moje ćerke.

Harlou se okrenula ka prozoru. Verovatno je mislio kako joj time laska, ali ta pretpostavka ju je, kao i uvek, samo živcirala.

Zagledala se u svoj odraz u staklu. Obasjana sunčevom svetlošću, kratka kosa joj je izgledala tamnija, a minđuša na nosu se zasjajila.

Zagledala se u daljinu. Uspeli su se od mora i krenuli ka unutrašnjosti, a pejzaž je proletao pored njih poput zelenih mrlja. Borova šuma je prekrivala brda sa obe strane puta, i uprkos brzini, Harlou je osetila mir koji se spuštao. Bućkanje u stomaku dok se trajekt približavao ostrvu nestalo je istog časa zahvaljujući zelenilu i miru koji su je okruživali.

– Veoma smo ponosni što je naše ostrvo opet izabrano za film – nastavio je taksista, remeteći joj mir. – *Mamma Mia!* je Skopelosu doneo dosta posla. Mnogo turista. Veoma nam se svidelo. Na kojem filmu radite?

– Zove se *Jedno grčko leto*, i romkom je u pitanju. – Primećila je da se namršćio. – Romantična komedija, zamislite *Mamma Mia!*, ali s više seksa i manje pevanja.

– Ah – reče on uz smeh. – Mojoj supruzi bi se dopao, a možda i meni.

Harlou je nastavila da posmatra krajolik, ali se osmehnula. Za ostrvo ove veličine, mora da je ogroman uspeh što se još jedan veliki film tu snima.

Tokom preostalog dela puta vozač ju je pustio da uživa u miru. Šuma se naposljetku proredila, otvarajući im pogled na plavo more pred njima. Zaokrenuli su i sunce je sijalo kroz prozor.

– Jel' uvek ovako vruće? – upitala je Harlou dok su skretali na parkiralište hotela *Ajrini*.

– Ne baš ovako rano. Još dan-dva i biće normalno sve do avgusta, onda kreće žega. – Zaustavio se na mestu iza bele zgrade po čijem su zidu bile raspršene purpurne bugenvilije i ružičaste ruže puzavice.

Harlou je izašla iz taksija i dočekali su je udar vreline i piskutava pesma cvrčaka. Bila je tu i ukusna naznaka soli u

vazduhu, pomešana sa slatkastim mirisom ruža. Stavila je ranac preko ramena.

Taksista je izvukao kofer iz prtljažnika i dala mu je dvadeset evra.

– Hvala vam – rekla je, mahnuvši mu. Pošla je ka popločanoj stazi u senci masline.

U hotelu pored recepcije bilo je prijatno hladno. Nasmejana preplanula žena crne kose vezane u rep dočekala ju je sa osmehom. – *Yasas*. Dobro došli u hotel *Ajrini*.

– Zdravo – rekla je Harlou, naslanjajući se na hladnu mermernu površinu recepcije. – Zakasnila sam – zvala sam vas unapred jer je trebalo da stignem i prijavim se sinoć. Ja sam s filmskom ekipom.

– Aha, u redu, vi ste Harlou Sands?

– Da, to sam ja.

Žena je unela podatke i pogledala u ekran. Pružila je Harlou ključ-karticu. – Vi ste u *Vili Egej*, soba broj šest.

– Hvala vam.

– Naći ću nekog da vas odvede tamo.

Visok mršav momak, naizgled ne stariji od šesnaest godina, pozvan je na recepciju. Uzeo je kofer od Harlou i ona ga je sledila u užarenu popodnevnu vrelinu.

Više od desetak belih vilâ bilo je razbacano duž blagog nagiba brda. Izgrađene su s dovoljnim razmakom kako bi i one udaljenije delimično gledale na plažu i more. Krenuli su popločanom stazom koja je vijugala kroz uređene vrtove ispunjene maslinama i limunovima, ružama i lavandom.

Vila Egej je bila udaljena od plaže. Ušli su u predvorje i popeli se dva sprata uza stepenice. Harlou je otvorila vrata sobe broj šest. Momak je ostavio kofer unutra i ona mu je pružila nekoliko evra.

Skinula je ranac, izula patike i zatabanala po hladnim pločicama. Otvorila je vrata pristojno velike terase. Gledala je

prema bazenu i stazama koje su presecale uređene vrtove i grane se prema drugim vilama. Soba je imala bledosive zidove, belu posteljinu, a živost su unosile boje na slikama i cveće na toaletnom stočiću.

Složila je jastuke i svalila se na krevet. Iz tog položaja videla je preko terase komadić plavog neba i još plavljeg mora. Nakon naizgled beskrajnog putovanja, konačno je bila ovde. U najboljem slučaju, imala je tri ili četiri sata dok se ekipa ne vrati. Treba da raspakuje stvari i napokon se istušira, ali prvo mora da pozove mamu.

Uzdahnula je i izvukla telefon iz zadnjeg džepa farmerki. Gde bi mama mogla da bude sad? Harlou je pogledala na sat: 15.00. Radi, uvek radi. Kao producent visokobudžetnog filma koji se šest nedelja snima na lokaciji, radila je bez prestanka. To je bila završna nedelja pretprodukcije. Ako je zauzeta, jednostavno se neće javiti. Pustila je telefon da zvoni.

– Harlou?

– Hej, mama, stigla sam.

– Harlou?

– Da li me čuješ?

– Nešto buše – vikala je nadglasavajući buku u pozadini.

– A testiramo i mašinu za vetar, hvala bogu, pošto je danas toliko vrelo da ćemo se živi skuvati. Samo što je prokleta bučna. Pomeriću se malo.

Čulo se pucketanje i tišina, zatim ćaskanje u pozadini.

– Napokon si stigla – rekla je mama Mejv, a glas joj je odjednom postao kristalno jasan.

– Nisam kriva što je let bio odložen.

– Nisam ni rekla da jesi.

– U svakom slučaju, u hotelu sam.

– I dalje ne razumem zašto nećeš da budeš kod mene.

– Mama, dobro znaš zašto.

– U vili imam privatni bazen, bioskopsku salu i spoljni bar – progundala je Mejv.

– Blago tebi, ali ni ekipa ne odseda u nekoj bednoj rupi. – Harlou je pogledala oko sebe, po prostranoj sobi. – Ovo mesto je raskošno. Biće mi dobro ovde.

– Pa dobro, ako promeniš mišljenje...

– Neću.

– Ako ti tako kažeš. Moram da se vratim, ali kasnije ćemo večerati zajedno.

– A u međuvremenu...?

– Radi šta god želiš. Pocrni malo. Treba da se javiš Tajleru kad se vrati. Vidimo se kasnije. – Veza se prekinula.

Harlou je opet uzdahnula. Panika koju je osećala na trajektu dok se približavala ostrvu ponovo ju je obuzela. Ne samo što je zakasnila da stigne na Skopelos i propustila prvi radni dan nego će se naposletku prvo sresti s dve osobe za koje se najviše sekirala kako će provoditi vreme zajedno.

Duboko je udahнула, ostavila telefon na noćnom stočiću i naterala se da ustane iz kreveta. Nakon što se izmigoljila iz uskih farmerki koje kao da su joj se istopile na nogama, istuširala se i obukla kratku suknju i majicu. Uzela je ledenohladan *tango* s limunom iz mini-bara, svoj primerak scenarija za *Jedno grčko leto* i izašla na terasu da ga pročita do kraja.

Predveče, malo-pomalo, ekipa je pristizala u hotel. Svi su naporno radili kako bi snimanje počelo na vreme. Trebalo bi da ovu nedelju iskoristi što je bolje moguće, pošto će kad snimanje počne njen dan biti najduži. Pored frizera, šminkera i pomoćnika produkcije, ona će stizati prva i odlaziti poslednja. Za razliku od majke radoholičarke, koja kao da cveta pod pritiskom i neobično voli dugačke dane s malo sna, Harlou se nije radovala tom delu posla.

Nije prepoznala nikoga i, kako nije spazila Tajlera, odlučila je da zanemari ono što joj je mama rekla. Osim ako ne naleti na njega, jednostavno će sačekati do sutra kada će ionako raditi zajedno.

Mejv je oko pola devet poslala vozača po Harlou. Želudac joj se bunio dok su jurili sumornim putevima prema Glosi, gradiću na padini gde je Mejv radila veći deo dana. Sunce se topilo na horizontu, bojeći more obiljem ružičastih i naranđastih preliva. Harlou se odmorila nekoliko sati i uspela da izbegne susret s Tajlerom. Iako je razmišljala o tome kako će proteći veče s mamom, jedva je čekala da večera.

Vozač ju je dovezao do restorana *Leško* na brdu. Konobar ju je sproveo pored stolova s plavim stolnjacima za kojima su gosti jeli i pili, a svetlost sveća im je treperila na osunčanim licima. Izašli su na prostranu terasu s pogledom na zaliv. Harlou je mogla samo da zamisli kako to sve izgleda preko dana. Sunce je nestalo i nastupila je tama. Svetiljke i sveće osvetljavale su prostor, a vinova loza se uvijala oko velike drvene pergole.

Mejv je sedela za stolom na ivici terase. Jednom rukom je sipala vino, a drugom držala mobilni telefon na uhu. Preplanula, kratke kose ofarbane u plavo i s velikim alkama koje su joj dodirivale vrat. Nosila je haljinu sa živopisnim životinjskim printom, kratkih napuštenih rukava koji su joj lepo isticali ramena.

Konobar je izvukao stolicu dok je Harlou prilazila stolu. Mejv ju je pogledala i osmehnula joj se, izgovarajući usnama *izvini* dok je njena ćerka sedala.

Harlou je odmahнула rukom na izvinjenje, već navikla na to. Konobar joj je iz bokala na stolu natočio čašu crnog vina i udaljio se uz klimanje glave. Harlou je uzela čašu i otpila gutljaj, očekujući blago crno vino, ali se umesto toga iznenadila jer je bilo rashlađeno i ukusno slatko.

Restoran je bio krcat. U pozadini su se čuli različiti jezici, a Harlou bi uhvatila pokoju reč na engleskom i grčkom. Mama je volela takvu vrstu restorana: popularan i na dobrom mestu.

Verovatno skup. Nije mogla osporiti prelep položaj na brdu s pogledom na Egejsko more obasjano mesečinom.

Mejv je bila najglasnija, nešto u vezi s logistikom sutrašnjeg postavljanja scenografije tokom toplotnog talasa. Veče je bilo sparno bez trunke vetra. Noćna vrelina kao da je bila još neprijatnija pošto je zalazak sunca trebalo da donese malo olakšanja.

Mejv je završila razgovor i tresnula mobilni na sto. – Sto godina se nismo videle, Harlou – reče smeškajući se. Pokazala je prema čaši koju je Harlou držala. – Poluslatko crno vino. Savršeno pitko.

– Da – reče Harlou, otpivši gutljaj. – Ali ne vidamo se jer veći deo godine provodiš u Los Anđelesu. Nije te baš lako nahvatati.

– Zato ti stalno govorim da se preseliš tamo. U Americi bih mogla da ti obezbedim mnogo više posla nego kod kuće.

– Ne želim da mi bilo šta obezbeđuješ – uzdahnu Harlou. Uvek je tako, majka pokušava da je usmeri kuda ona želi.

– Hoćeš da kažeš kako nisi želela da ti nađem ovaj posao?
– Mejv se zavalila u stolici sa čašom u jednoj ruci, dok je drugu spustila na grudi. Napućila je usne kako to čini kad je uznemirena.

– Nisi mi baš ostavila mnogo izbora.

– Džo je slomio nogu deset dana pre početka snimanja – mislim, da je u pitanju bilo koji drugi posao pronašli bismo neko rešenje, ali sve lokacije su nepristupačne, a kamoli sa štakama. Nije mogao da vozi. Morali smo brzo da mu nađemo zamenu i izabrala sam tebe.

– Jel' se Tajler nešto pitao?

– Bila si slobodna, Harlou. Budi zahvalna. Celu godinu si krpila kraj s krajem radeći bog sveti zna šta.

– Odvojila sam malo vremena za sebe, to je sve.

– To i dalje ne objašnjava zašto si, za ime sveta, napustila obećavajuću karijeru rediteljke kako bi postala pomoćnik

menadžera lokacije. – Očigledna ogorčenost prožimala je nje-ne reči.

Harlou se ugrizla za usnu i zurila u noć.

– Sem toga, zašto te je briga šta Tajler misli? – uzdahnu Mejv.

Harlou se okrenula i slegnula ramenima. Mama se inače slabo zanimala za njen lični život. Pokušaj da njoj objasni zbog čega joj je neugodno da radi s Tajlerom, s kojim ima dug i zapetljan odnos, zaista nije nešto čime je htela da se bakće.

Spasao ju je konobar koji se vratio s poslužavnikom. Stavio je nekoliko manjih jela na sto između njih dve.

– Bila sam slobodna da naručim za obe – rekla je Mejv dok je konobar odlazio.

Naravno da jesi, pomisli Harlou, ali svejedno ju je pratila, uzimajući pomalo od svakog jela: salatu od cvekle i avokada, pečeni feta sir, piletinu s limunom i origanom, hobotnicu u crnom vinu, grilovani patlidžan s belim lukom i maslinovim uljem, i veliku činiju grčke salate. Mejv je zabola viljušku u komad pilettine. – O čemu smo razgovarale?

– O Tajleru i poslu pomoćnice.

– Tajler radi za mene. Dobar je. Uostalom, poznaješ ga. – Mobilni joj je zavibrirao i podigla ga je, pritiskajući dugme za odgovor i dalje gledajući u Harlou. – Sigurna sam kako će mu biti drago da provede vreme s tobom. Halo, Dene. Šta se dešava?

Harlou je promuljala salatu od cvekle i avokada po tanjiru dok je Mejv slušala šta joj Den govori. Sigurno nijednom nije ručala s mamom a da ona barem jedanput nije razgovarala telefonom, svakako ne otkako je odrasla, a verovatno ni kada je bila tinejdžerka. Porodični obroci dok je bila dete obično su značili da tokom sedmice otac i ona jedu sami, a povremeno bi sve troje na okupu jeli nedeljom, najčešće u gostionici. Doduše, to ne bi dugo potrajalo jer bi mama često brzo otišla, pravdajući se poslom.

Razgovori su im bili površni. Mama je obično bila razočarana zbog nečega, uglavnom zbog njenog odabira karijere ili jer je nema. Međutim, mama zapravo skoro ništa nije znala o njoj, što je pokazala njena opaska o Tajleru.

Sada je Mejv govorila, nabrajajući zadatke koje Den treba da reši. Harlou ju je ćutke posmatrala žvaćući ukusan zalogaj piletine, obilno začinjene limunom, što se savršeno uklapalo u okruženje.

– Izvini zbog ovoga. – Mejv je vratila telefon na sto. – Kako ti je otac?

– Bajno, mama.

– Nemoj biti drska sa mnom – coknula je Mejv.

– Zašto ga ne pozoveš?

– Znaš da ne mogu.

– Zašto? Razvedeni ste već dvadeset godina. Srećna si, i on je srećan. Oboje živite kako ste želeli – samo ne jedno s drugim. Bio bi presrećan kad bi ga pozvala.

– Možda bi bio, ali šta bi ona pomislila?

– Džina bi pomislila kako se napokon ponašaš kao odrasla osoba i normalno razgovaraš s bivšim mužem, umesto preko svoje kćerke.

– Stvarno se tako osećaš? Smeta ti što pitam kako ti je otac?

Harlou je odmahнула glavom i otpila gutljaj vina. – Ne, usrećuje me što iskreno hoćeš da znaš kako je.

– Stalo mi je do njega, uvek je bilo tako. Želela sam da ga vidim srećnog nakon što... pa, znaš već.

– Nakon što si mu slomila srce.

Mejv je otpuhnula i pogledala ka bleštavim svetlima Glose koja su krasila padinu brda.

Harlou je odlučila da promeni temu. – Gde je glavna lokacija?

– Nedaleko odavde. Ići ćeš sutra tamo s Tajlerom, a onda će on da te upozna s grčkim asistentima. Navikao je da radi sa

Džoom – saradivali su na nekoliko skorašnjih projekata. Moraćeš brzo da uhvatiš korak. Ako se dobro pokažeš na ovom snimanju, sledeći put ne moraš da budeš samo asistentkinja. – Meju ju je oštro pogledala preko stola osvetljenog svećama. – Šta god da radiš, Harlou, nemoj da razočaraš mene, a ni sebe.

2.

Harlou se smestila na beli zidić koji je okruživao parkiralište. U osam ujutru nije bilo toliko vruće, ali glava joj je bila teška, bunila se zbog previše vina i premalo sna. Nakon večere s mamom vratila se u sobu, istuširala na brzinu i naga se sručila u krevet. Ujutru se probudila naježena, ležeći na čaršavima dok je klima-uređaj radio punom parom.

Tajler joj je poslao poruku da se u osam sati nađu na hotelском parkiralištu, pa je poranila, s namerom da sve od početka teče glatko. Svakim delom svoga bića želela je da dokaže majci kako je sposobna da radi ovaj posao. Duboko je uzdahnula i zagledala se dalje od asfalta prema drveću koje je prekrivalo padinu brda, zelena oaza koja ju je mamila da obuje planinarske čizme i krene u istraživanje.

– Kasniš samo jedan dan. – Tajlerov povišen glas poremetio je tišinu jutra dok je prolazio pored nje idući ka bronзанom pežou.

– Zdravo i tebi. – Harlou je ustala i prišla mu.

Iako ga nije videla nekoliko godina, bio joj je dobro poznat, svetlosmeđa kosa, pegice još izraženije na suncu, i nekoliko novih tetovaža po rukama. Pogled na njega vratio ju je u pozne tinejdžerske i rane dvadesete godine, u vreme kada su oboje bili puni stvaralačkog naboja i optimizma. Barem je ona bila.

Pogledao ju je preko krova automobila, naočare za sunce skrivale su mu plave oči. – Znam da ti je let kasnio. Ne brini zbog toga. Sranja se dešavaju.

Malo se opustila. Nije znala kako će on to prihvatiti, pošto je bio primoran da sarađuje s njom, ali barem je izgledalo da će biti opušten i profesionalan. Ipak su ovde zbog posla.

– Žao mi je što je Džo slomio nogu.

– Da, mučenik. Okliznuo se na ivicu bazena i uspeo da polomi nogu. Bio je očajan. I ja isto. Dobro saradujemo. – Otvorio je vozačka vrata. – Hajde da krenemo. Danas treba mnogo toga da ti pokažem.

Harlou je stavila naočare za sunce i skliznula na suvozačko sedište.

Tajler je upalio motor i izvezao kola na put. – Ove nedelje ćeš voziti do lokacija i pripremićeš raspored kretanja, tako da možeš koristiti ovaj automobil kad mi nije potreban.

Išli su istim putem kojim ju je taksista dovezao prethodne večeri, osim što se preko dana pogled protezao i iza drveća. Svetlucavo Egejsko more pružalo se u beskraj, a ostrvo Skijatós krilo se u dalekoj izmaglici.

– Baza ekipe smeštena je na zemljištu pored hotela. – Tajler je nagazio gas duž ravnog dela puta. – Većina plaža na kojima ćemo snimati, kao što su Panormos i Kastani, blizu je, ali tu je i glavna lokacija dalje uz obalu u blizini Glose, gde završavamo renoviranje postojeće vile za unutrašnje kadrove. Takođe, postoji još jedna lokacija za neke spoljašnje kadrove u maslinjacima na brdima. Lokaciju koju smo planirali da koristimo izgubili smo u poslednji čas, što je bio pravi košmar. Džo je pronašao ovo novo mesto i dogovario se s vlasnikom – ti ćeš to nastaviti, ali ako ti je mrsko da tako nešto preuzmeš na sebe, reci mi odmah kako bih se pozabavio time.

– Ne, u redu je, mogu to da uradim. Ima li nešto posebno što treba da znam?

– Seljak je pomalo mrgud i slabo govori engleski, pa možemo da pozovemo Dimitrija, grčkog asistenta, da pregovara o uslovima, ali osim toga trebalo bi da bude u redu. Samo treba da potpiše ugovor što je pre moguće. Sigurno možeš to da obaviš?

– Naravno da mogu. – Nije bila oduševljena mišlju da se bavi nekim ko će joj zadavati glavobolju, ali nije nameravala

to da prizna Tajleru. Morala je da dokaže svima, uključujući i sebe, kako može ovo da uradi. Mama je to već rekla.

Jutro su proveli na lokaciji blizu Glose, gde se oko prostrane vile upravo završavala izgradnja drvene terase s pogledom od kojeg zastaje dah. Tajler je Harlou podrobno opisao sve lokacije i ostavio je da se upozna sa ostrvom dok je on telefonirao.

Na mnogo načina je bilo teško priključiti se ekipi neposredno pre početka snimanja i zauzeti mesto nekoga ko je bio toliko upućen u posao i bio dugogodišnji blizak Tajlerov saradnik, ali Harlou je bila odlučna da to iskoristi na najbolji mogući način.

Vratili su se u hotel malo posle ručka i Tajler je pokazao Harlou bazu ekipe na zemljištu pored hotela. Kancelarije produkcije i garderobe za zvezde filma – kada nisu bile u raskošnim vilama duž obale – smeštane su u zgradi koja pripada hotelu, dok su stolovi i stolice postavljeni pod hlad drveća koje je okruživalo sasušenu travu. Veliki šator ispunjavao je preostali prostor i u njemu su bili klimatizovani sektori za friziranje i šminkanje, svlačionice i prostori za rad, kao i oblasti za odmor i ručavanje.

Dan je brzo proleteo i briga zbog saradnje s Tajlerom polako je jenjavala kako su se usklađivali u gotovo ugodnom ritmu, daleko manje neprijatnom nego što je očekivala. I tako je, kada je Tajler na kraju dana predložio da nešto pojedu, pristala.

Mama je bila u pravu u vezi s jednom stvari: Tajler i ona su se zaista poznavali. Sve je počelo još otkako su se sreli u londonskoj školi *Met Film* i postali veoma bliski. U trideset prvoj godini, bili su daleko zreliji nego kada su se prvi put sreli, sa osamnaest. Naravno da je dobra saradnja moguća, neće biti stalno slepljeni jedno za drugo, kao što je današnji dan pokazao. Tajler je očekivao da bude preduzimljiva, a svakodnevno će imati mnoštvo dužnosti i zadataka. Biće sve u redu.

Lakog koraka i ispunjena nadom da će ovaj neočekivani posao biti dobar za nju, Harlou je pratila Tajlera do bara na rubu plaže. Bili su na pravoj strani ostrva kako bi videli zalazak sunca. Ono je već bilo nisko i preko horizonta bacalo srebrno-ljubičasti odsjaj.

Tajler ju je upoznao s nekoliko pomoćnika produkcije s kojima će raditi, i s prvim i drugim asistentom režisera, Džimom i Denom, koji su za šankom ispijali čašice uza.

– Drago nam je što si deo tima. – Džim se rukovao s njom uz topao osmeh. – Svi smo zahvalni što si uspjela da ostaviš sve i priskočiš nam u pomoć.

Kad bi samo znali, pomislila je Harlou. U ovakvim trenucima bila je srećna što se ne preziva kao majka. Ljudi bi uvek *odreagovali* kada shvate čija je ćerka – a da ne pominje pravi razlog zašto je ovde. Htela je da bude deo ekipe i da je prihvate, a ne da budu na oprezu ili joj se ulizuju zbog njenih veza.

Harlou i Tajler su seli za sto na rubu plaže. Jeli su sočan svinjski suvlaki, savršeno pečen na žaru, serviran s pomfritom i osvežavajućom *horta* salatam od divljeg spanaća, koprive i maslačka, prelivenu maslinovim uljem i limunom, zalivajući sve *mitos* pivom.

Sunce je nestalo u moru i sve je prekrila tama. Teško se disalo od vrućine, vazduh je bio bez daška vetra, oblaci su prekrili mesec i zvezde. Bar je bio obasjan svetiljkama, a svetlo se presipalo i na šljunkovitu plažicu. Opušteno su pričali, ali Harlou je primetila kako izbegavaju određene teme, usredsređujući razgovor na snimanje, Skopelos i hranu.

Restoran se polako punio, pristiglo je dosta članova ekipe, ali je bilo i turista pošto je mesto otvoreno za sve. Kako se stvarala gužva, Harlou i Tajler su prešli za šank i naručili piće.

Harlou je promešala džin-tonik. Tajler se laktovima oslonio na glatki drveni šank i pogledao preko terase. Posmatrala ga je. Bio je poznat, toliko da je bolelo. Mnogo puta su sedeli i uz piće se jicali jedno drugom.

– Znaš, zaista je lepo videti te opet – rekla je nakon nekog vremena.

Tajler je podigao obrvu. – Zaista? To je pravo iznenađenje, s obzirom na to da sam te poslednje dve godine zvao i slao ti poruke, a ti nisi odgovarala.

– Dešavalo mi se mnogo toga.

– Proseravanje. Oboje smo bili zauzeti, ali to nas ranije nije sprečavalo da budemo u kontaktu.

Harlou nije znala šta da kaže. Očigledno je zaboravio koliko ju je povredio pre dve godine. Nakon prijatno provedene večeri i ukusne hrane u ugodnom okruženju, nije htela sve da uništi tako što će biti otvorena i iskrena u vezi sa svojim osećanjima.

– Pomišljao sam kako te nikad više neću videti. – Tajler je pogledao prema njoj, sa ozbiljnim izrazom lica. – Ali ovde si samo zbog... – Protresao je glavom i skrenuo pogled. – Nije važno.

– Zbog čega?

– Nebitno. – Neko vreme je pijuckao pivo i izbegavao da je pogleda u oči.

– Pričaj sa mnom, Tajlere. Odužiće nam se snimanje ako nismo u stanju da budemo iskreni jedno prema drugom. – Bila je svesna ironije onog što je rekla, kad samo trenutak pre toga nije mogla da se natera i kaže mu istinu.

Okrenuo se ka njoj na barskoj stolici i prešao rukom preko čekinjaste brade. – Hteo sam da kažem kako je jedini razlog zbog kojeg si ovde to što je tvoja mama povukla veze.

Kao da ju je ošamario rečima. – A ti imaš problem s tim zato što...?

– Ona je producentkinja, a ti si joj ćerka.

Harlou je želela da ostane smirena, ali pogodio ju je pravo u živac. – Zašto se onda njoj ne požališ zbog toga? – Odmahnula je glavom i podigla ruke. – Oh da, jer nemaš petlju.

– Ne bih se začudio da me otpusti kako bi ti preuzela moj posao. Nisam baš blesav da se njoj zameram, ali istovremeno ne mislim kako je toliko glupa da tebe stavi na čelo, ne na projektu koji vodi i od kojeg mnogo toga zavisi.

Harlou se suzdržala da bilo šta kaže, znajući da će zažaliti. Ako bi to učinila, zagorčao bi joj život tokom snimanja. A sve je išlo tako dobro, dok mu alkohol nije razvezao jezik, a zajednički provedeno veče nije uzburkalo duhove prošlosti. Trebalo je da zna kako će se ovo desiti. Bilo je detinjasto od nje što je pomislila kako će narednih nekoliko nedelja moći blisko da sarađuju a da se zajednička prošlost ne umeša. Bilo je dovoljno loše što ju je mama primorala da prihvati posao – posao za koji je znala kako bi mnogi zgrabili priliku da ga dobiju – ali Tajler joj je bio nadređeni...

Ljupko se nasmešila. – Još bolje je što si ti odgovoran za sve i tvoja glava će pasti ako nešto krene po zlu.

– Volela bi to, zar ne?

– Ne bih. – Harlou se namrštila. – Zašto si to pomislio? Jako dugo se poznajemo... Nekad smo bili dobri prijatelji.

– Najbolje smo se slagali kad zapravo nismo pričali... – Podigao je obrvu i uputio joj znalački pogled.

Zadrhtale su joj nozdrve. Uvek se svodilo na to. – Tvrdo-glav si, to je problem. Voliš da započinješ svađe sa mnom.

– Lako se pecaš.

– Možda zato što me dovoljno dobro poznaješ i znaš koje dugmiće da pritisneš.

– Ponekad pomislim kako te uopšte ne poznajem. – Pijuc-kao je piće i pažljivo ju je posmatrao. – Mislim, zašto ti dođavola radiš kao asistent menadžera lokacija? Zar ne bi trebalo već da budeš rediteljka? Zar to nije ono što mama želi za tebe?

– Praviš budalu od sebe.

Slegnuo je ramenima.

Četrnaest sati provedenih zajedno i ovakav završetak. Trebalo je to da pretpostavi. Dan je bio previše dobar da bi bio

istinit. Ponadala se kako će naredne nedelje proteći u skladu. Nije trebalo da piju večeras. Kao da su opet bili dvadesetjednogodišnjaci, ali obrvani teretom zamršene prošlosti koja je sve zamutila. Bilo bi joj bolje da je večerala s majkom.

Harlou je spustila gotovo praznu čašu džin-tonika nazad na šank. – Najluđe je to što ne bi pomislio da ovako nešto kažeš pred njom.

– Naravno da ne bih. Neću da reskiram karijeru kako bih uništio njenu dragocenu ćerku.

– Teško je poverovati da smo se nekad slagali. Stvarno smo se voleli, ako se sećaš. Šta sam ti ja to dođavola uradila?

Tajler se lažno zakašljao u šaku. – Nepotizam.

Harlou je zaškrgutala zubima. Približila mu se toliko da je osećala njegov losion posle brijanja, isti onaj koji je koristio još kao student. – Misliš da mi je bilo lako zbog toga što mi je ona mama? Nemaš ti pojma.

– Imam. – Gledao ju je u oči. – Znaš da imam.

Harlou je odmakla pogled, iskapila preostali džin i skliznula sa stolice. – Kasno je, umorna sam, a ti si pijan.

– To nije pošteno – imam dobar cug.

– U tom slučaju, nemaš izgovor zašto se ponašaš kao toliki kretan.

– Shvataš li da sam ti šef...

– Idem na spavanje. – Podigla je torbu s poda, prošla bar i izašla na terasu. Mesečina je posula srebrni sjaj po moru. Prozraci svetlosti su se širili iz sobâ, a svetiljke su oivičavale staze. Harlou se pribrala i od bara na obali uputila se tamo gde je po njenom mišljenju bila *Vila Egej*. Sve vile su izgledale isto, posebno noću i posle previše pića. Voda u blistavoplavim bazenima je svetlucala, obeležavajući uređene prostore između belih zgrada. Spazila je znak za vilu i krenula u tom pravcu.

Na stazi iza nje začuli su se koraci.

– Trebalo je da kažem kako ću te ispratiti do vile. – Tajler ju je sustigao kad je stigla do ulaznih vrata.

Harlou se okrenula. – Mora da se šališ? I ti si u ovoj vili?

Oči su mu se sijale kao da mu je situacija smešna, što je nju iživciralo do bola.

– Nemoj da se ljutiš na mene. – Prošao je pored nje i otvorio vrata. – Priseti se kako nije trebalo da mi ti budeš pomoćnica. Ne bi bilo problema da radim sa Džoom.

Harlou je odbila da se upeca i krenula za njim, srce joj je tonulo dok su se peli na drugi sprat i kada je izvukao ključ – karticu iz džepa. Zaustavio se ispred vrata susedne sobe.

– Hoćeš da mi se pridružiš? – Otvorio je vrata svoje sobe i namignuo joj. – U ime starih dobrih vremena i svega toga...

– Idi dođavola, Tajlere. – Harlou je prošla pored njega i u torbi potražila ključ-karticu.

– Kako želiš. – Nestao je u sobi i zatvorio vrata.

Harlou se suzdržala da ne zalupi vrata za sobom. Stajala je u mraku sobe i stiskala pesnice. Bila je na rajskom ostrvu, imala posao iz snova, a evo njih dvoje se ponovo poigravaju osećanjima – pa, bar je Tajler to radio. Neće dozvoliti da se istorija ponovi. Ipak, dogodilo ju je kada je pomenuo kako je već trebalo da bude rediteljka. Nije bila iznenađena što je zbunjnjen zbog njenog nazadovanja u karijeri i time što počinje iz početka, od pomoćnice menadžera lokacija. Znala je kako njena mama to takođe ne razume, ali postojali su razlozi koje nije bila voljna da подели ni sa jednim od njih dvoje.

Beleška o autoru

Kejt Frost je autorka više od petnaest romantičnih bestseler romana kao i avanturističke trilogije o putovanju kroz vreme za decu. Kejt je stekla zvanje mastera u kreativnom pisanju na Univerzitetu *Bat spa*, gde takođe predaje pisanje memoarske proze i kreativno pisanje na osnovnim studijama.

**Knjige Kejt Frost u izdanju
Izdavačke kuće TEA BOOKS d.o.o.
i Izdavačke kuće Only Smiley
(digitalna i/ili štampana izdanja)**

Italijanski san
Jedno grčko leto
Ostrvo na suncu